

Arrest

nr. 343 306 van 24 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114/1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 9 juli 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 augustus 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 28 januari 2025 een aanvraag voor een verblijfskaart van een burger van de Unie in, in functie van haar Roemeense echtgenote R. E. A.

Op 9 juli 2025 kreeg de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit betreft de thans bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.01.2025 werd ingediend door:

Naam: I.
Voorna(a)m(en): D.
Nationaliteit: Pakistan
Geboortedatum: (...)1997
Geboorteplaats: Bhagiana
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Roemeense echtgenote R. E. A. (RR (...)) in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

De referentiepersoon verkreeg het verblijfsrecht als loontrekkende. Uit bijkomende gegevens in het administratief dossier blijkt echter dat de economische activiteit in België van de referentiepersoon heden achterhaald is, en dit reeds sinds 14.02.2025. Van een enige andere tewerkstelling als werknemer is geen sprake. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat de referentiepersoon niet actief is als zelfstandige in België. Daarnaast kan ook uit niets blijken dat de referentiepersoon heden werkzoekende is. Het is redelijk te stellen dat betrokkene en de referentiepersoon op zijn minst zelf op de hoogte zijn van het gegeven dat de referentiepersoon sedert 14.02.2025 niet meer in loondienst is in België. Klaarblijkelijk lieten zowel betrokkene als de referentiepersoon het echter na de gemeente op de hoogte te stellen van de gewijzigde situatie. Voor zover de referentiepersoon heden student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen zou zijn, is art. 40bis § 4 van toepassing, hetwelke het volgende stelt:

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Op basis van de beschikbare gegevens heeft de DVZ geen zicht op de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon waarover zij kan beschikken als student of houder van toereikende bestaansmiddelen, noch kan blijken dat de referentiepersoon in een andere hoedanigheid het verblijfsrecht wenst uit te oefenen om het recht op gezinshereniging te openen. Verder kan evenmin blijken dat referentiepersoon ook na het einde van haar tewerkstelling als loontrekkende in aanmerking kwam voor een werkloosheidsuitkering en of dat desgevallend heden ook nog het geval zou zijn. De DVZ is niet bevoegd om dit vast te stellen, enkel de RVA is daartoe bevoegd. De referentiepersoon is er toe gehouden aan te tonen in welke hoedanigheid zij het verblijfsrecht heden uitoefent gezien de gewijzigde situatie teneinde Dienst Vreemdelingenzaken in staat te stellen de voorwaarden voor gezinshereniging conform artikel 40bis VW te onderzoeken.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd aan betrokkene op basis van art. 40bis VW. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“3.3. De middelen

Geput uit o.a. de schending van het artikel 40bis Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

Aangezien de bestreden beslissing voorhoudt dat DVZ geen zicht zou hebben op de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon;

aangezien de Roemeense echtgenote van verzoeker vanaf 08.01.25 t.e.m. 22.06.25 arbeidsongeschikt was (zie stuk 2) én op basis hiervan een ziekte-uitkering genoot;

dat dit door verzoeker n.a.v. de indiening van zijn aanvraag op 28.01.25 — dus nà het begin van de arbeidsongeschiktheid van zijn echtgenote - ook werd meegedeeld aan de gemeente WERVIK;

dat voorts de bestreden beslissing echter geen rekening houdt met de inkomsten van verzoeker uit zijn tewerkstelling in dienstverband bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de EU-referentiepersoon;

dat terzake kan verwezen worden naar de rechtspraak van het Hof van Justitie — o.a. HvJ 3 oktober 2019, nr. C-302/18, X t. Belgische staat), waarbij werd geoordeeld dat de inkomsten van de aanvrager van de status van langdurig ingezeten derdelander, niet uitsluitend zijn eigen inkomsten moeten zijn, maar ook inkomsten mogen omvatten die door een derde aan de aanvrager ter beschikking worden gesteld en dit voor zover ze vast, regelmatig en voldoende zijn;

dat aldus de bestreden beslissing geheel ten onrechte heeft nagelaten een behoeftenanalyse te doen, laat staan rekening te houden met de inkomsten uit tewerkstelling in dienstverband, dewelke verzoeker sedert zijn binnenkomst in België ononderbroken en tot op heden heeft;

aangezien tevens alvorens het verblijfsrecht te weigeren DVZ sowieso rekening moet houden met navolgende elementen:

- de duur van het verblijf van verzoeker in België;*
- de leeftijd van verzoeker;*
- de gezondheidstoestand van verzoeker;*
- de gezins- en economische situatie van verzoeker;*
- de sociale en culturele integratie van verzoeker in België;*

de banden van verzoeker met zijn herkomstland;

aangezien nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat DVZ inderdaad rekening heeft gehouden met voormelde elementen;

dat aldus de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloomt is;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 09.07.25 dan ook niet alleen o.a. het artikel 40bis Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegte van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd

genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing vermeldt zowel de juridische grondslag, als de feitelijke gegevens waarop zij gebaseerd is. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij deze kent en bekritiseert. Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij diende een aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar Roemeense echtgenote en dit op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De relevante bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“(…) § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;
(…)

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden mits zij, al naar gelang het geval, voldoen aan de in artikel 41, §§ 1 of 2, bedoelde voorwaarden.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van zijn echtgenoot of partner voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of zijn partner het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring uitoefent en de kinderen ten laste zijn van hem, diens echtgenoot of partner en mits zij, al naar gelang het geval, voldoen aan de in artikel 41, §§ 1 of 2, bedoelde voorwaarden.

(...)”

Artikel 40 van de Vreemdelingenwet, waarnaar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

De verwerende partij oordeelde in de bestreden beslissing dat zij geen zicht heeft op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Zij motiveert immers als volgt:

“Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Roemeense echtgenote R. E. A. (RR (...)) in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

De referentiepersoon verkreeg het verblijfsrecht als loontrekkende. Uit bijkomende gegevens in het administratief dossier blijkt echter dat de economische activiteit in België van de referentiepersoon heden achterhaald is, en dit reeds sinds 14.02.2025. Van een enige andere tewerkstelling als werknemer is geen sprake. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat de referentiepersoon niet actief is als zelfstandige in België. Daarnaast kan ook uit niets blijken dat de referentiepersoon heden werkzoekende is. Het is redelijk te stellen dat betrokkene en de referentiepersoon op zijn minst zelf op de hoogte zijn van het gegeven dat de referentiepersoon sedert 14.02.2025 niet meer in loondienst is in België. Klaarblijkelijk lieten zowel betrokkene als de referentiepersoon het echter na de gemeente op de hoogte te stellen van de gewijzigde situatie. Voor zover de referentiepersoon heden student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen zou zijn, is art. 40bis § 4 van toepassing, hetwelke het volgende stelt:

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens

zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Op basis van de beschikbare gegevens heeft de DVZ geen zicht op de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon waarover zij kan beschikken als student of houder van toereikende bestaansmiddelen, noch kan blijken dat de referentiepersoon in een andere hoedanigheid het verblijfsrecht wenst uit te oefenen om het recht op gezinshereniging te openen. Verder kan evenmin blijken dat referentiepersoon ook na het einde van haar tewerkstelling als loontrekkende in aanmerking kwam voor een werkloosheidsuitkering en of dat desgevallend heden ook nog het geval zou zijn. De DVZ is niet bevoegd om dit vast te stellen, enkel de RVA is daartoe bevoegd. De referentiepersoon is er toe gehouden aan te tonen in welke hoedanigheid zij het verblijfsrecht heden uitoefent gezien de gewijzigde situatie teneinde Dienst Vreemdelingenzaken in staat te stellen de voorwaarden voor gezinshereniging conform artikel 40bis VW te onderzoeken.”

Uit voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij niet alleen is nagegaan of de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen als loontrekkende, maar ook enige andere mogelijkheden uit artikel 40bis van de Vreemdelingenwet die op de situatie van de verzoekende partij en de referentiepersoon van toepassing zouden kunnen zijn, is nagegaan.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige elementen moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Uit de hiernavolgende bespreking zal blijken dat de verzoekende partij zelf niet voldaan heeft aan deze wederkerige zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij stelt in haar enig middel vooreerst dat de Roemeense echtgenote van de verzoekende partij vanaf 8 januari 2025 t.e.m. 22 juni 25 arbeidsongeschikt (zie stuk 2) was en op basis hiervan een ziekte-uitkering genoot. De verzoekende partij stelt dat zij dit gegeven n.a.v. de indiening van haar aanvraag op 28 januari 2025 en dus na het begin van de arbeidsongeschiktheid van haar echtgenote ook heeft meegedeeld aan de gemeente Wervik. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift stukken die de arbeidsongeschiktheid van haar echtgenote moeten aantonen. Deze stukken bevinden zich echter niet in het administratief dossier en de verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij deze stukken voor het nemen van de bestreden beslissing aan de gemeente Wervik zou hebben overgemaakt, zoals zij stelt in haar enig middel. De Raad kan in het kader van zijn wettigheidstoets enkel rekening houden met stukken die reeds aan het bestuur bekend waren op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, zo niet zou hij zijn annulatiebevoegdheid te buiten gaan. Het staat de verzoekende partij uiteraard vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen aan de hand van bijkomende stukken.

De verzoekende partij stelt verder dat de verwerende partij had moeten rekening houden met haar eigen inkomsten, die zij naar eigen zeggen sinds haar komst naar België heeft door tewerkstelling in dienstverband. De Raad kan enkel vaststellen dat, los van de vraag of de verwerende partij met dergelijke gegevens al dan niet rekening had moeten houden, de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt dat zij sinds haar komst naar België hier inkomsten geniet uit loondienst. Opnieuw kan opgemerkt worden dat het de verzoekende partij vrij staat een nieuwe aanvraag in te dienen aan de hand van bijkomende stukken.

De verzoekende partij maakt verder op geen enkele concrete wijze aannemelijk op grond van welke bepaling of welk beginsel de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening had moeten houden met de duur van het verblijf van de verzoekende partij in België, de leeftijd van de verzoekende partij, de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, de gezins- en economische situatie van de verzoekende partij, de sociale en culturele integratie van de verzoekende partij in België, en de banden van de verzoekende partij met haar herkomstland. Dit onderdeel van het enig middel mist daarom juridische grondslag.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij niet op enige concrete wijze betwist dat uit de bijkomende gegevens in het administratief dossier blijkt dat de economische activiteit in België van de referentiepersoon heden achterhaald is en dit reeds sinds 14 februari 2025. Uit de hier bovenstaande

bespreking is al gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij de stukken die de arbeidsongeschiktheid van de referentiepersoon moeten aantonen, aan de verwerende partij heeft overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij er rekening mee had moeten of kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat zij geen zicht heeft op de inkomsten van de referentiepersoon.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de verwerende partij een behoefteanalyse moest uitvoeren, dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij dit niet mocht verwachten aangezien een behoefteanalyse slechts moet gebeuren voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen. Dit impliceert dat er bestaansmiddelen voorliggen maar onvoldoende zijn. In casu wordt geoordeeld, en dit wordt door de verzoekende partij niet weerlegd, dat de verwerende partij geen zicht heeft op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Er moet dan ook geconcludeerd worden dat er geen bestaansmiddelen voorliggen, zodat de verwerende partij ook geen behoefteanalyse moest uitvoeren.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU